

Smule til hendes afdøde Broder. Men — tillad mig — hvorfor . . . ?«

»Det er en ældre Dame, ikke sandt? Og vistnok saadan lidt . . . lidt forstyrret i Hovedet, har jeg hørt.«

»Det er muligt. Men maa jeg spørge . . . «

»Og De har haft et Brev fra hende forleden, . . . et venligt Brev fra Udlandet. Hun havde bedt Dem om at komme og besøge hende i hendes Hjem i Sommer, og hun beklager nu, at hun gennemgaar en Kur og først vender tilbage til Vinter . . . Ivan har fortalt mig det altsammen.«

»For Pokker!« udbrød Per, der endelig tabte Taalmodigheden. »Hvorfor gør De mig alle de Spørgsmaal?«

Men uden at lade sig forskrække gik det lille Mandfolk ham tæt ind paa Livet, løftede sig paa Taaspidserne og saae ham ind i Øjnene.

»Jo — jeg skal sige Dem,« sagde han: »der kunde muligvis ogsaa her i Landet tænkes Folk, der kun vilde gifte deres Døtre bort til Mænd med et adeligt Navn. — Adjø!«

Ganske fortunlet blev Per staaende og saae mod Døren, som Hr. Delft med stort Rabalder slog i efter sig.

*

*

*